

Arrest

nr. 132 789 van 4 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1 Verzoeker, die verklaart van Bangladeshese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 december 2013 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 18 juli 2014.

Op 6 augustus 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U zou over de Bengaalse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Megulla, Dhaka. Sinds een tiental jaren zou u actief zijn binnen de "Jamiat-e-Islami". In januari 2011 zou u benoemd zijn tot voorzitter van uw regio. U zou mee geprotesteerd hebben tegen de arrestaties van verschillende van jullie leden. Op 5 september 2012 zou er een klacht tegen u neergelegd zijn wegens het aanrichten van vernielingen tijdens een betoging. Op 10 oktober 2012 zou u onderweg geweest zijn naar de rechtbank om een borg te regelen toen u gearresteerd werd. U zou door de politie mishandeld zijn. Op 18 november 2012 zou u vrijgekomen zijn op borg. De voorwaarde voor de borg hield in dat u niet meer betrokken mocht geraken bij soortgelijke incidenten. Hierna zou u op verschillende plekken in Dhaka gewoond hebben. U vreesde de Awami League die de politie inschakelde om u te zoeken. Op 10 december 2013 zou u Bangladesh per vliegtuig verlaten hebben. U zou een vlucht naar Turkije genomen hebben waarna u verder reisde naar Griekenland, Italië en België waar u op 20 december 2013 een asielaanvraag indiende.

Ter ondersteuning van uw eerste asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: enkele kopies van juridische documenten.

Het CGVS nam op 7 april 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u geen geloofwaardige verklaringen aflegde aangaande uw asielmotieven. Op 16 mei 2014 ging u tegen de beslissing van het CGVS in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ("RvV"). Op 02 juli 2014 verwierp de "RvV" uw beroep.

U diende op 18 juli 2014 een tweede asielaanvraag in. U zou niet teruggekeerd zijn naar Bangladesh. Heden herhaalt u dezelfde asielmotieven zoals uiteengezet bij uw eerste asielaanvraag. Heden voegt u daar nog aan toe dat er een tweede valse rechtszaak werd opgestart tegen u op 23 april 2014. Uw politieke tegenstanders zouden nog steeds wraak willen nemen op u.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u op 31 juli 2014 volgende documenten neer: kopies van juridische stukken betreffende de valse rechtszaak.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, met name, uw lidmaatschap bij de 'Jamaat-E-Islami' en een valse rechtszaak moet worden beklemtoond dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. In de weigeringsbeslissing van 7 april 2014 wees het CGVS onder meer op het feit dat u geen enkel bewijs neerlegde van uw identiteit, geen geloofwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot uw beweerd politiek profiel en de beweerde aanklacht. Daarnaast kon de authenticiteit van de aangebrachte juridische documenten betwijfeld worden. Het CGVS kwam tot de vaststelling dat uw asielrelaas gekenmerkt werd door verklaringen die allerminst geloofwaardig bleken. Deze beslissing en beoordeling werden inhoudelijk door de 'RvV' bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Immers, het gegeven dat u naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag louter bijkomende verklaringen en documenten aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele

wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt niets aan de voorgaande appreciatie van uw asielrelaas en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Heden geeft u in concreto aan dat er op 23 april 2014 een tweede valse rechtszaak werd ingediend tegen u te Bangladesh door uw politieke tegenstanders én u legt daarvan kopies neer van juridische stukken.

In eerste instantie dient het CGVS op te merken dat u bij uw tweede asielaanvraag nog steeds geen enkel stuk ter staving van uw identiteit neerlegde. Nochtans staat u nog in contact met uw familie die u de juridische stukken bezorgde (zie administratief dossier). Het is dan ook opvallend dat u nog steeds geen identiteitsstukken neerlegde. Daar u uw identiteit niet kunt aantonen, kunt u ook niet bewijzen dat de door u neergelegde kopies van juridische documenten daadwerkelijk over u zouden handelen.

Wat deze juridische documenten verder betreffen, dient wederom opgemerkt te worden dat de authenticiteit hiervan ernstig betwijfeld kan worden. Het betreft hier immers gewone fotokopieën en geen gecertificeerde kopieën. Een fotokopie kan steeds onderhevig zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk. Enkel de gecertificeerde kopie biedt enige garantie op authenticiteit. De door u neergelegde documenten voldoen immers niet aan de vormvereisten waaraan een gecertificeerde kopie dient te voldoen (zie document 2, blauwe map). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat er een band zou bestaan tussen u en deze juridische documenten, noch aan de authenticiteit van deze versie van uw juridische documenten. Overigens blijkt uit toegevoegde informatie dat allerlei soorten vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Bangladesh (zie document 1, blauwe map). Bovendien werd reeds bij uw eerste asielaanvraag getwijfeld aan de authenticiteit van de door u neergelegde documenten.

Verder dient te worden opgemerkt dat u pas op **18 juli 2014 een tweede asielaanvraag** heeft ingediend in België terwijl u beweerde dat de rechtszaak reeds op 23 april 2014 zou ingediend zijn. Indien u daadwerkelijk een gegronde vrees zou koesteren tegenover uw land van herkomst, Bangladesh, wegens deze vermeende rechtszaak kan van u verwacht worden dat u reeds vroeger een tweede asielaanvraag had ingediend. U had dit immers al kunnen opwerpen bij uw beroep voor de 'RvV'.

Daarnaast bleef u uiterst vaag over de beweerde rechtszaak. U legde geen verdere inhoudelijke verklaringen omtrent de beweerde rechtszaak. Zo geeft u niet aan wie precies de rechtszaak indiende. U legde ook geen concrete verklaringen af over de inhoud, noch over het verloop van de rechtszaak. U weet enkel dat u samen met 10 anderen wordt beschuldigd zonder opnieuw enige duiding te geven. Dit is opvallend gezien u beweerde nog in contact te staan met uw familie te Bangladesh. U had aan hen dan ook meer uitleg of informatie kunnen vragen (zie administratief dossier). Het is uw verantwoordelijkheid om voldoende duiding te geven bij uw schriftelijke verklaringen. Gezien bovenstaande vaststellingen hecht het CGVS geen enkel geloof aan de door u neergelegde documenten en verklaringen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Hij stelt dat hij zijn identiteitskaart zal neerleggen tijdens deze beroepsprocedure, wat zal aantonen dat hij wel geloofwaardig is en dat de neergelegde stukken wel degelijk over hem handelen. Volgens verzoeker is het verder alsof hij "reeds van tevoren geen tweede kans verdient", gezien in de bestreden beslissing verwezen wordt naar "de eerste negatieve asielbeslissing". Hij stelt dat "de manier waarop de verwerende partij alles in twijfel trekt echter niet redelijk (is) en bijna het vermoeden (doet) rijzen dat ze is ingegeven door vooringenomenheid".

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing het "nieuw karakter" van de aangebrachte stukken niet heeft onderzocht, gezien niet werd onderzocht of de voorgelegde stukken reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag, noch of deze stukken betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoekende partij ze had kunnen aanbrengen.

Verzoeker argumenteert dat de commissaris-generaal in de fase van de inoverwegingname van de asielaanvraag niet mag oordelen of de nieuwe elementen al dan niet de erkenning als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kunnen gronden, doch enkel of zij de kans hiertoe aanzienlijk groter kunnen maken.

Vervolgens verwijst hij naar de Memorie van Toelichting bij de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, waarin wordt verduidelijkt wanneer de commissaris-generaal mag oordelen dat de kans dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt niet aanzienlijk wordt vergroot.

Dit kan aldus verzoeker wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* niet als bewijsvoerend overkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of omdat de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. Verzoeker laat dienaangaande gelden dat *in casu* niet wordt gesteld dat de documenten inhoudelijke of vormelijke gebreken zouden vertonen doch enkel wordt gesteld dat allerlei soorten vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Bangladesh, waardoor getwijfeld wordt aan de authenticiteit van de documenten. Waar hij vaag zou blijven over de inhoud van de neergelegde documenten, meent verzoeker dat hij tijdens het kort interview in grote lijnen de inhoud heeft verteld.

Tevens kan volgens verzoeker worden geoordeeld dat de kans niet aanzienlijk wordt vergroot wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die niet wordt betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken of een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden. Verzoeker bevestigt dat hij achter zijn vorig asielrelaas blijft staan en stelt dat het Commissariaat-generaal over het hoofd lijkt te zien *“dat in deze wel degelijk een nieuw element werd voorgelegd en nog een nieuw element zal volgen (identiteitskaart)”*, die weliswaar in het verlengde liggen van zijn vorig asielrelaas, *“doch niet louter de voortzetting ervan vormen”*, gezien de documenten *“een nieuwe valse aanklacht”* betreffen en een identiteitsdocument zijn identiteit aantoont.

Verzoeker wijst erop dat de nieuwe elementen betrekking hebben op hemzelf, waardoor het Commissariaat-generaal in het kader van haar *prima facie*-beoordeling niet met stellige zekerheid kan beweren dat de elementen louter algemeen van aard zijn en geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker pas op 18 juli 2014 een tweede asielaanvraag indiende, terwijl de rechtszaak reeds op 23 april 2014 zou zijn ingediend, wijst verzoeker erop dat hij tijdens zijn kort interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op 31 juli 2014 (DVZ vragenlijst, vraag 17) duidelijk verklaard heeft dat hij pas later telefonisch vernomen heeft van zijn moeder dat een nieuwe valse rechtszaak werd opgestart tegen hem en dat hij daarop contact heeft opgenomen met zijn broer, die hem de documenten via mail op 22 juli 2014 heeft bezorgd.

Hij besluit dat het Commissariaat-generaal *in casu* het onderscheid tussen haar beperkte appreciatiebevoegdheid in het kader van het in overweging nemen van een nieuw element en haar volle appreciatiebevoegdheid bij een in overweging genomen asielaanvraag *“uit het oog verloren is”* en direct lijkt te besluiten dat de aangebrachte stukken noch de vluchtelingenstatus noch de nood aan subsidiaire bescherming kunnen gronden, *“ook al verwoordt zij het misschien niet letterlijk zo”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming, toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen *“teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen”*. Uiterst ondergeschikt vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen conform artikel 39/2, §1, 3° van de Vreemdelingenwet *“omwille van ernstige aanwijzingen dat de verzoeker in aanmerking zou komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 48/3, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4”*.

2.2. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 6 augustus 2014 in toepassing van 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de feiten aan de basis van de eerste asielaanvraag van verzoeker en de huidige verklaringen van verzoeker die voortvloeien uit deze feiten, oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, met name, uw lidmaatschap bij de ‘Jamaat-E-Islami’ en een valse rechtszaak moet worden beklemtoond dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. In de weigeringsbeslissing van 7 april 2014 wees het CGVS onder meer op het feit dat u geen enkel bewijs neerlegde van uw identiteit, geen geloofwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot uw beweerd politiek profiel en de beweerde aanklacht. Daarnaast kon de authenticiteit van de aangebrachte juridische documenten betwijfeld worden. Het CGVS kwam tot de vaststelling dat uw asielrelaas gekenmerkt werd door verklaringen die allerminst geloofwaardig bleken. Deze beslissing en beoordeling werden inhoudelijk door de ‘RvV’ bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige*

asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift volhardt in de verklaringen tijdens zijn vorige asielprocedure, ziet de Raad niet in om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven, zonder objectieve bewijzen, in een navolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

2.3. In haar beslissing heeft de verwerende partij met recht kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maakt dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

Aan de basis van de tweede asielaanvraag van verzoeker, herneemt hij immers dezelfde elementen die hij reeds bij zijn eerste asielaanvraag had aangebracht. De eerste asielaanvraag van verzoeker werd ongeloofwaardig bevonden. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in zijn arrest van 2 juli 2014.

Verzoeker diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

De verwijzing in de bestreden beslissing naar *"de eerste negatieve asielbeslissing"* wijst er geenszins op dat verzoeker *"reeds van tevoren geen tweede kans verdient"*, noch dat *"de manier waarop de verwerende partij alles in twijfel trekt echter niet redelijk (is) en bijna het vermoeden (doet) rijzen dat ze is ingegeven door vooringenomenheid"*.

2.4. Ter staving van zijn nieuwe asielaanvraag legt verzoeker verklaringen af omtrent een nieuwe valse rechtszaak die tegen hem zou zijn ingediend door zijn politieke tegenstanders en hij legt kopieën neer van juridische stukken aangaande deze rechtszaak.

De bestreden beslissing stelde met betrekking tot de nieuwe elementen neergelegd door verzoeker: *"In eerste instantie dient het CGVS op te merken dat u bij uw tweede asielaanvraag nog steeds geen enkel stuk ter staving van uw identiteit neerlegde. Nochtans staat u nog in contact met uw familie die u de juridische stukken bezorgde (zie administratief dossier). Het is dan ook opvallend dat u nog steeds geen identiteitstukken neerlegde. Daar u uw identiteit niet kunt aantonen, kunt u ook niet bewijzen dat de door u neergelegde kopies van juridische documenten daadwerkelijk over u zouden handelen.*

Wat deze juridische documenten verder betreffen, dient wederom opgemerkt te worden dat de authenticiteit hiervan ernstig betwijfeld kan worden. Het betreft hier immers gewone fotokopies en geen gecertificeerde kopies. Een fotokopie kan steeds onderhevig zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk. Enkel de gecertificeerde kopie biedt enige garantie op authenticiteit. De door u neergelegde documenten voldoen immers niet aan de vormvereisten waaraan een gecertificeerde kopie dient te voldoen (zie document 2, blauwe map). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat er een band zou bestaan tussen u en deze juridische documenten, noch aan de authenticiteit van deze versie van uw juridische documenten. Overigens blijkt uit toegevoegde informatie dat allerlei soorten vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Bangladesh (zie document 1, blauwe map). Bovendien werd reeds bij uw eerste asielaanvraag getwijfeld aan de authenticiteit van de door u neergelegde documenten.

*Verder dient te worden opgemerkt dat u pas op **18 juli 2014 een tweede asielaanvraag** heeft ingediend in België terwijl u beweerde dat de rechtszaak reeds op 23 april 2014 zou ingediend zijn. Indien u daadwerkelijk een gegronde vrees zou koesteren tegenover uw land van herkomst, Bangladesh, wegens deze vermeende rechtszaak kan van u verwacht worden dat u reeds vroeger een tweede asielaanvraag had ingediend. U had dit immers al kunnen opwerpen bij uw beroep voor de 'RvV'. Daarnaast bleef u uiterst vaag over de beweerde rechtszaak. U legde geen verdere inhoudelijke verklaringen omtrent de beweerde rechtszaak. Zo geeft u niet aan wie precies de rechtszaak indiende. U legde ook geen concrete verklaringen af over de inhoud, noch over het verloop van de rechtszaak. U weet enkel dat u samen met 10 anderen wordt beschuldigd zonder opnieuw enige duiding te geven. Dit is opvallend gezien u beweerde nog in contact te staan met uw familie te Bangladesh. U had aan hen dan ook meer uitleg of informatie kunnen vragen (zie administratief dossier). Het is uw verantwoordelijkheid om voldoende duiding te geven bij uw schriftelijke verklaringen. Gezien bovenstaande vaststellingen hecht het CGVS geen enkel geloof aan de door u neergelegde documenten en verklaringen."*

In tegenstelling tot wat verzoeker aangeeft in zijn verzoekschrift, stelt de Raad vast dat verzoeker tot op heden zijn identiteitskaart niet heeft neergelegd, waardoor hij niet aantoonde dat de neergelegde stukken betrekking hebben op hem.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat de documenten inhoudelijke of vormelijke gebreken zouden vertonen doch enkel wordt gesteld dat allerlei soorten vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Bangladesh, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal geen bewijswaarde hecht aan de juridische documenten gezien (i) verzoeker tot op heden nalaat zijn identiteit, en aldus het verband met de stukken, aan te tonen; (ii) het slechts fotokopies betreffen die niet gecertificeerd zijn; (iii) uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat allerlei soorten vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Bangladesh; (iv) bij verzoekers eerste asielaanvraag eveneens getwijfeld werd aan de authenticiteit van de door hem neergelegde documenten; (v) verzoekers onwetendheid over de rechtszaak.

De bewering in het verzoekschrift dat verzoeker tijdens het kort interview in grote lijnen de inhoud van de neergelegde documenten heeft verteld, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker niet aangaf wie precies de rechtszaak indiende, wat de inhoud juist was of hoe de rechtszaak verliep (zie "Verklaring meervoudige aanvraag" van 31 juli 2014).

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker pas op 18 juli 2014 een tweede asielaanvraag indiende, terwijl de rechtszaak reeds op 23 april 2014 zou zijn ingediend, wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift op dat hij tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dat hij pas later telefonisch vernomen heeft van zijn moeder dat een nieuwe valse rechtszaak werd opgestart tegen hem en dat hij daarop contact heeft opgenomen met zijn broer, die hem de documenten via mail op 22 juli 2014 heeft bezorgd.

De Raad stelt vast dat uit verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts blijkt dat hij na -niet nader gesitueerd- telefonisch contact met zijn moeder het bestaan van de documenten te weten kwam en dat hij op 22 juli 2014 deze documenten per e-mail verkreeg (zie "Verklaring meervoudige aanvraag" van 31 juli 2014, vraag 17), waaruit bijgevolg niet kan worden afgeleid dat verzoeker pas kort voor 18 juli 2014 de nieuwe elementen kon aanbrengen.

Het is immers geenszins aannemelijk dat verzoeker, die verklaart ongeveer tweemaal per maand telefonisch contact te hebben met zijn moeder waarbij ze ook hun "problematieken" bespreken (zie "Verklaring meervoudige aanvraag" van 31 juli 2014, vraag 20), niet kort na het opstarten van de valse rechtszaak op 23 april 2014 hiervan op de hoogte werd gebracht. Dat verzoeker pas op 18 juli 2014 een tweede asielaanvraag indiende en pas op 22 juli 2014 de neergelegde documenten per e-mail bekwam, terwijl de juridische stukken dateren van 23 april 2014, is inderdaad niet geloofwaardig.

De motieven in de bestreden beslissing zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.5. Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift aan dat de bestreden beslissing genomen werd "zonder verzoekende partij te hebben gehoord" en dat de commissaris-generaal hem had moeten oproepen indien hij meer details wilde over de inhoud van de neergelegde stukken, en meent dat het onzorgvuldig is van het Commissariaat-generaal om hem niet te horen gelet op het belang van het nieuw ingeroepen stuk in deze zaak.

Het 'horen' betekent echter niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Uit het administratief dossier blijkt dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken van 31 juli 2014 hem in het Bengaals werd voorgelezen en dat verzoeker vervolgens ondertekende waardoor hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan (zie "Verklaring meervoudige aanvraag" van 31 juli 2014). Na het interview kreeg verzoeker bovendien de gelegenheid nog iets toe te voegen, maar hij liet na nadere informatie te geven over de inhoud van de documenten (zie "Verklaring meervoudige aanvraag" van 31 juli 2014).

Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk zijn nieuwe elementen in het kader van de tweede asielaanvraag op nuttige wijze naar voor kon brengen.

De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake de tweede asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing van de commissaris-generaal omtrent de tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot de loutere stelling dat het niet horen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onzorgvuldig zou zijn. Verzoeker concretiseert niet welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die de beslissing van de commissaris-generaal omtrent de tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden en zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure.

2.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ingaat op de voornoemde Memorie van Toelichting, benadrukt de Raad dat deze Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke zoals hoger reeds gesteld, niet worden ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Voor zover verzoeker in zijn verzoekschrift nog meent dat het Commissariaat-generaal zijn bevoegdheid heeft overschreden en een onderzoek ten gronde heeft gevoerd, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt en vervolgens een oordeel velt of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet weliswaar

niet toelaat om de aangebrachte nieuwe elementen aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld. Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald asielverzoek in overweging te nemen indien er nieuwe elementen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die “de kans aanzienlijk groter maken” dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Of de nieuwe elementen “de kans aanzienlijk groter maken”, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van deze nieuwe elementen. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift heeft de commissaris-generaal verzoekers tweede asielaanvraag derhalve niet ten gronde onderzocht.

2.7. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Mede in acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas brengt verzoeker evenwel geen elementen aan waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in zijn land van herkomst. Er zijn ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad er nog op dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoeker andere elementen heeft aangehaald waaruit een nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moeten ondergaan. Deze vaststellingen

volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK